

Alexander Carson

Resnično svoboden

Leta 1928 sem bil kot dojenček vkrščen v rimskokatoliško cerkev. Kmalu po mojem prvem rojstnem dnevu se je moja družina preselila iz države New York v New Milford, Connecticut, kjer sem bil še naprej vzgajan v rimskokatoliški veri. Globoko sem veroval v vse rimskokatoliške prakse in nauke in vzel sem jih s svojim odnosom do cerkve – in s tem do Boga – zelo resno. Prvo obhajila in birma sta mi pomenila zelo veliko. Po končani šoli sem začel s predizobrazbo za medicino na Tufts koledžu v Bostonu, v upanju, da postanem nekega dne zdravnik kot moj spoštovani stric. Po dveh letih študija pa sem dobil drugo globoko željo: da postanem duhovnik. Služiti ljudem v duhovnem pomenu se mi je zdelo pomembnejše kot njihova medicinska oskrba.

Semenišče za duhovnike

Septembra leta 1948 sem začel s študijem duhovništva na »St. John Seminary-u« v Brighton-u, Massachusetts. Kako sem ljubil semenišče. Tam je bilo vse tako sveto. Vseeno sem po enem letu semenišče zapustil. Nemogoče se mi je zdelo postati tako svet, kot to zahteva služba duhovnika. To sem spoštoval kot največjo možno poklicanost mladega moža. Na jezuitskem Boston koledžu, kjer sem potem študiral, sem se skoraj vsako jutro udeleževal maše kot ministrant v krajevnem rimskokatoliškem samostanu.

V tem času, bilo je septembra 1949, me je Bog rešil s svojo milostjo. (to je edini način!), čeprav nisem prav veliko vedel o Bibliji. Jezus rešuje verujoče, grešnike, tudi kadar tičijo v mnogih zmotah in temi. Takrat sem bil zelo negotov nad mojim odnosom z Bogom in bilo mi je pomembnejše, kot vse drugo, da dobim gotovost o tem.

Popolnoma drugačna spoved

Neke noči sem pokleknil v spovednici in priznal vsak greh mojega življenja, ki sem se ga spomnil. V spovedi sem priznal svoje grehe vedno v prvi vrsti Bogu, tudi če se je to zgodilo v prisotnosti duhovnika, ki je potem podelil odvezo. Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivici, saj je zvest in pravičen (1 Jn 1,9). Ko sem se pokesal in medtem, ko je duhovnik podelil obred odveze, sem iz vsega srca zavpil k Bogu in rekel: Bog, če mi želiš odpustiti vse moje grehe, si lahko gospod mojega srca in služil ti bom vse življenje. Kajti: **13** In res: *Kdor koli bo klical Gospodovo ime, bo rešen* (Rim 10,13). Ko sem zapustil spovednico in stopal po cerkvi, sem začutil velik mir in v srcu mi je odzvanjalo: Abba, Oče.« Vedel sem, da je med Bogom in mano nastala povezava.

To se ni zgodilo, ker je bil prisoten duhovnik in opravil odvezo liturgično pravilno, ampak ker je bil tu Jezus Kristus, naš veliki »veliki duhovnik«, ki je vstopil zame in me napravil za prejemnika njegove milosti, dobrote in usmiljenja. »V njem, po njegovi krvi imamo odkupitev, odpuščanje prestopkov po bogastvu njegove milosti Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. **9** Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 1,7 in 2, 8-9).

V naslednjem letu sem se vrnil na semenišče, da bi zaključil duhovniško izobrazbo. Po mojem takratnem spoznanju je bila to edina možnost služiti Bogu. 2. februarja 1955 me je škof

Lawrence Shehan iz Bridgeporta, Connecticut posvetil v duhovnika in svoje služenje sem začel v neki fari škofije Alexandria, Louisiana. Veliko razburjenje in veselje, ki sem jih občutil zaradi moje enkratne naloge, so po nekaj letih pojemali in – naj sem se še tako trudil, da bi svoje dolžnosti opravljal pravilno, postali so prazni, nepomembni obredi.

Biblija – nov standard

Potem ko sem več let klical k Bogu, ker sem hrepenel po nečem globljem, pristnejšem, sem leta 1971 našel izvir, ki je pogasil mojo duhovno žejo. Jezus in Božja beseda (Sveto pismo) so mi postali zelo živi. Ker je »Božja ljubezen izlita v naša srca« (Rim 5,5), me je sveti duh vodil k temu, da sem začel rimskokatoliško teologijo presojudati po standardu Biblije. Do takrat sem vedno presojudal Biblijo s pomočjo rimskokatoliških dogem in teologije. Sedaj so se avtoritete v mojem življenju spremenile.

Nekega poletnega večera julija 1972 – tedaj sem bil duhovnik v katoliški cerkvi Srca Jezusovega v Rayvillu, Louisiani – sem začel brati Pismo Hebrejcem iz nove zaveze. To pismo povišuje Gospoda Jezusa, njegovo duhovništvo in njegovo žrtev nad vse, kar se je zgodilo v stari zavezi ali testamentu. Bral sem na primer:«... tak, ki mu ni treba kakor velikim duhovnikom dan za dnem žrtvovati najprej za svoje grehe in nato za grehe ljudstva. To je namreč storil enkrat za vselej, ko je daroval sam sebe“ (Heb 7,27). To me je pretreslo in počutil sem se neprijetno. Prvič sem razumel, da je bila Jezusova žrtev enkratna! Žrtev na križu Golgote, sama v sebi dovolj, da mene in vse verne, h kesanju pripravljene grešnike vseh časov, spravi z Bogom!

Spoznal sem, da je »sveto darovanje maše«, ki smo jih prinašali jaz in tisoče drugih rimskokatoliških duhovnikov po vsem svetu vsaki dan, prevara in popolnoma brez pomena. Če pa je žrtev, ki sem jo vsakodnevno opravljal, brez pomena, potem je bila nesmiselna tudi moja duhovniška služba, saj je služila ravno za prinašanje te žrtve.

Ta pogled se je kmalu tudi jasno potrdil, ko sem naprej bral v Pismu Hebrejcem in v poglavju 10 naletel na te vrstice: » Ta pa je za grehe daroval eno samo žrtev in za vekomaj sédel na Božjo desnico. **13** Odtlej pa čaka, da bodo njegovi sovražniki položeni k njegovim nogam za podnožje. **14** Z eno samo daritvijo je torej za vselej naredil popolne tiste, ki so posvečeni. **18** Kjer pa je vse to odpuščeno, ni več daritve za grehe (Heb 10,12-14 + 18).

Rešen samo po Božji milosti

V tej noči je rimskokatoliška cerkev zame izgubila verodostojnost, kajti učila je kot resnico nekaj, kar pa je v popolnem nasprotju s Svetim pismom. To sem sedaj izbral za merilo resnice in nisem več priznaval nauka rimskokatoliške cerkve kot standarda mojega življenja. Kakor judovski duhovniki v Apostolskih delih 6,7 sem bil »poslušan veri«. V pismu škofu sem ga seznanil z odstopom od duhovniške službe in izstopom iz rimskokatoliške cerkve. Napisal sem, da ne morem več brati maše, ker bi bilo to proti Božji volji in moji vesti. To je bilo leta 1972. Kmalu zatem sem se krstil v skladu s Svetim pismom, začel s študijem Biblije in bil poklican v službo evangelizacije.

Že preko 20 let živim v svobodi, o kateri je govoril Jezus: Tedaj je Jezus govoril Judom, ki so verovali vanj: »Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci. **32** In spoznali boste

resnico in resnica vas bo osvobodila. (Jn 8,31-32). In »če vas Sin osvobodi, ste zares svobodni.« (Jn 8,36).

Do 1994. Je Alexander Carson deloval predvsem na Floridi, ZDA, kot učitelj Biblije, evangelist in pridigar. 1995. Je opravil obsežno pridigarsko potovanje skozi vzhodno Evropo. Spomladi 1986 je 6 tednov pridigal v Sibiriji. Zaradi radijskega intervjuja z Bobom Buschem so stopili z njim v stik ruski verniki, živeči na Floridi, zaradi česar se je Alexander Carson učil ruščine, da bi lahko še učinkoviteje evangeliziral v nekdanjih državah vzhodnega bloka.